

100 motius per ser del Girona

Eduard Solà

■ Cossetània

• *Col·lecció De Cent en Cent – 80* •

100 motius per ser del Girona

Eduard Solà Adroher

■ Cossetània

Primera edició: març del 2024

© Eduard Solà Adroher

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 × Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-352-7

DL T 34-2024

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

ÍNDIX DE CAPÍTOLS

Introducció	7
1. Som tossuts.....	10
2. Delfi Geli, l'únic president futbolista.....	12
3. El català a la sala de premsa de Montilivi	15
4. El Girona a Primera, el Barça campió	17
5. Clup <i>pet friendly</i> i la mosca Sisa.....	19
6. Girona m'enamora	21
7. Estàtua per a Stuari?	23
8. El pòquer de Taty Castellanos	26
9. Futbol i bàsquet, doble ascens el mateix dia....	28
10. Al Mundial a favor de qui vam voler	31
11. L'orgull gironí	33
12. L'equip amb menys història a Primera.....	35
13. L'únic amb balanç favorable contra el Madrid.....	37
14. Altres estadis amb vist verd.....	39
15. Pablo Machín, l'home miracle	41
16. Raül Agné, el gol de Migue i cap a l'LFP	43
17. El Palco dels Sastres	45
18. Aficionats sense nom	47
19. El segon equip de Catalunya (o primer)	50
20. Figueres i Palamós	52

21. El microclima de Montilivi.....	55
22. Dues dates marcades amb foc	57
23. El rècord d'Eloi Amagat.....	60
24. Míchel Català	63
25. Pep Guardiola és del Girona.....	66
26. Ho tenim tot. Girona més	68
27. La samarreta blanc-i-vermella.	
I els pantalons?	71
28. El Pitoniso Pere Pons	73
29. El penal de Kiko Ratón	75
30. El cosí de Messi.....	78
31. El dia de Lugo	80
32. Tots som Girona	83
33. Xavi Agustí, geni i figura	85
34. L'equip amb més golejadors	87
35. Els cent euros de Tébar.....	89
36. Els pulmons d'en Jota	91
37. "Freed from desire" a Tenerife.....	93
38. Mira al teu costat, ara ja som dos.....	95
39. Els teus somnis	97
40. Els primers a l'Índia.....	100
41. A punt de jugar un partit a Miami.....	102
42. Sisplau	104
43. I sense ciutat esportiva	106
44. El futbol no té memòria	108
45. L'únic títol a Sabadell	110
46. Espanya es recorda del Girona.....	112
47. Som-hi Girona	114
48. Volem l'esquerra d'en Granell.....	116
49. Jo he vist pujar rivals a Montilivi	118

50. El xuixo de Girona.....	120
51. Cafè Norat.....	122
52. Un dels 13 del grup City.....	124
53. Vista Alegre.....	126
54. Quants anys té Doumbia?.....	128
55. La Costa Brava i el Costa Brava	130
56. L'equip amb menys vacances.....	132
57. L'estació de l'AVE.....	134
58. Un barber al vestidor.....	136
59. Girona, tres vegades immortal	138
60. Isidre Sala, 432 partits i uns Jocs Olímpics...140	
61. Open Arms.....	142
62. L'exemple de Juan Carlos Unzué	144
63. Anada i tornada	146
64. Si volem créixer, hem de vendre.....	148
65. Dovbyk, el més car.....	150
66. El boom del ciclisme a Girona.....	152
67. Ciutats agermanades amb Girona.....	154
68. 9700.....	156
69. Pilotes d'Or a Montilivi.....	158
70. Els germans Julià	160
71. La flor de Salamero.....	163
72. El Girona als cromos i als videojocs.....	165
73. Una direcció esportiva consolidada	167
74. Animals socis.....	169
75. Els primers referents.....	172
76. Granell i Gazzaniga, dels més guapos de la Lliga.....	174
77. Balbi Clara fa el primer gol oficial	176
78. <i>Follow the leader</i>	178

79. Jugadors gironins al primer equip	180
80. L'Acadèmia	182
81. Borja i Juanpe, qui en juga més?	184
82. Claure, el milionari que no s'amaga	186
83. El futbolí i la marededeu.....	188
84. Més enllà de l'escut (un escut sense corona)	190
85. Els gironins som així.....	192
86. Un mig del camp faldut	194
87. El futbol femení.....	196
88. La vida des d'un córner.....	198
89. Els millors anys de la nostra vida? Quan? ...	200
90. Com més serem, més riurem.....	202
91. Una plantilla cada cop més valorada	204
92. Un propietari a l'exili	206
93. Carretera i manta	208
94. El Sabadell i Bordalás	210
95. Francisco i la pandèmia.....	212
96. Una recepció del papa de Roma.....	214
97. Un equip bisíl·lab	216
98. Uns números de campió	218
99. Patapaaaaam!!!	220
100. Soc del Girona perquè em dona la gana....	222

INTRODUCCIÓ

Mai no havia escrit un llibre i tampoc no tenia intenció de fer-ho. Però, quan m'ho van proposar, vaig pensar que era el que em faltava per fer el *bat-trick* (als que ens agrada el futbol tot ho portem al nostre terreny) de les coses que diuen que s'han de fer a la vida: ja tinc dos fills i he plantat un arbre. A més, el moment del Girona ho mereixia. No pretenc ni ser ni escriptor ni historiador. D'altres ho fan millor que jo, però em va fer gràcia poder participar en aquesta transformació del club de la millor ciutat del món. Per exemple, hi ha els *100 motius per ser del Barça* i els *100 motius per ser de l'Espanyol*. Ara que el Girona està de moda, mereixia tenir el seu.

Acostumat a narrar els partits a la ràdio, m'he adonat que, almenys per a mi, és més fàcil explicar les coses de paraula que haver-ho d'escriure. Quan he volgut traslladar les bromes i treure-hi punta de tot, amb l'estil que tenim a les transmissions del Girona al *Tot gira* de Catalunya Ràdio, m'he adonat que una cosa és l'oral i l'altra, l'escrita.

El Girona Club de Futbol sí que té història. D'aquí a una mica més de 6 anys serà centenari. El que no té és història a Primera Divisió (de moment). I tampoc no havia tingut el privilegi de ser l'únic club de referència de la majoria dels giro-

nins. Ara ja sí. Per això, quan em van proposar escriure un llibre de la col·lecció De Cent en Cent, vaig pensar: ja seré capaç de trobar-los? “Fes-ho a la teva manera”, em van dir. Doncs provem-ho, va. Ara, un cop fets, i havent hagut de refer alguns capítols setmana rere setmana per la “mania” de l’equip de Míchel d’anar trencant tots els rècords, en faria 50 o 100 més. Havia escrit que el Girona era líder uns tres dies al setembre. Ho vaig haver de canviar. Havia escrit que la selecció espanyola absoluta no havia convocat mai cap jugador del Girona. I ja sabeu com va acabar. Havia escrit que aquesta temporada el Girona era el segon equip de Catalunya, i hi vaig haver d’afegir que, en algunes jornades (no se com s’acabarà), també el primer. I així alguns casos més.

Són cent capítols on trobareu no només alguns dels motius per ser del Girona, perquè això és personal i intransferible, sinó 100 fets, moments que han passat al Girona Club de Futbol. Amb la meua manera de fer i veure les coses, intentant fer-ho amb humor, i treure transcendència quan parlem del menys important de les coses més importants. O del més important de les coses menys importants. El futbol i els seus derivats. En aquest llibre hi trobareu fets històrics i seriosos. D’altres, no tant. Ni una cosa ni l’altra. Ni històrics ni seriosos. En alguns capítols hi ha opinions personals, sobretot en els fets intangibles, el de les emocions, que a Girona en som uns mestres. I alguns hi-hi-his ha-ha-has, que no faltin.

Hi surt des del cafè Norat, on es va fundar el club, fins al futbolista ivorià Seydou Doumbia. Que ja em direu què hi té a veure. Des de la cançó “Freed from desire” fins al “Girona m’enamora”, que no serien del mateix estil de música. Des de Miami fins a Tenerife. Des de Bortalás, que si l’hegriu el llibre sabreu per què hi surt, fins a Pep Guardiola. Que s’assemblen com un ou a una castanya. Des de reclamar una estàtua fins a elegir el president més elegant de la Lliga. Als *100 motius per ser del Girona* hi cap tot. Fins i tot els patapaaaaams!!!

SOM TOSSUTS

El “som tossuts” em sembla una definició perfecta del que ha estat el Girona aquestes últimes temporades, posem-hi l’última dècada, més o menys. L’última dècada i mitja, va. El Girona va perseguir un ascens a Primera Divisió quan segurament no li tocava ni per pressupost, ni per massa social ni per objectius, però quan s’hi va veure tan a prop... ja no va parar. Fins que ho va aconseguir. I, com que el somni de la Primera va durar tan poc, va tornar a insistir-hi i persistir-hi fins que hi va tornar. I són tan tossuts que no tenen aturador.

El diccionari diu que el significat de *tossut* és: “Obstinat en les seves opinions, determinacions, etc.” Hi ha gent que pot pensar que ser tossut és negatiu. I, segons com, tenen raó. Jo havia sentit dir als meus avis: “És més tossut que una banya de marrà.” O més tossuts que una mula, que potser és més fi. Però potser encara és més negatiu *obstinat*, que és el que diu el diccionari com a sinònim de tossut. Doncs diguem-ne *determinació*, que és el que ha tingut el Girona des que el 2013 va disputar la seva promoció d’ascens contra l’Almeria. No, diguem-ne millor *tossuts*, que queda més bé per a un programa de televisió sobre el Girona que no pas “Som determinats” o “Som obstinats”.

El 2013 va ser el primer *play-off*, però en van venir dos més abans de pujar. El 2015, eliminats pel Saragossa després de la patacada del Lugo (és l'únic cop que jugant el *play-off* no han passat a la final), i el 2016, superant el Còrdova, però perdent amb l'Osasuna. Una promoció, d'acord. Dues de consecutives... semblava impossible tornar-se a aixecar. Però, com a tossuts, ningú més. La tossuderia els va portar a Primera el 2017 i això que la gent no sabia que haurien de ser més tossuts que mai quan el 2019 van tornar a Segona. Ningú no es podia imaginar que el Girona tornaria a lluitar per pujar a Primera en tres promocions més. En tres finals més. Les llàgrimes de la derrota contra l'Elx el 2020 (en plena pandèmia) i les llàgrimes de la patacada contra el Rayo el 2021 (en mitja pandèmia) van fer que, més tossuts que mai, el Girona ho tornés a intentar el 2022. Diuen que a la tercera va la vençuda. Que una altra de les definicions de *tossut* és: "tenir el cap dur". Doncs això, a Tenerife es van tornar a acabar els fantasmes i van demostrar que l'ascens via *play-off* és possible. Després de sis promocions, ja tocava. Hi ha ningú més tossut?

DELFÍ GELI, L'ÚNIC PRESIDENT FUTBOLISTA

Tothom en sap, de futbol, o tothom creu que en sap, de futbol. O tothom parla de futbol. A les llotges dels estadis, per exemple, els directius miren d'amagar les emocions i sobretot les celebracions. Però no s'estan de parlar de futbol. Molts entrenadors no han volgut que els directius entrin als vestidors. Segur que hi ha presidents, sotspresidents, directius, que hi entenen molt i d'altres que no tant. Però el del Girona, Delfí Geli, és dels que més en pot parlar. De fet, la temporada 2023-24, Delfí Geli és l'únic president de tota la Primera Divisió que ha estat futbolista d'elit. Cal tenir-ho en compte. Per tant, ell i el Girona poden presumir de tenir l'únic president que, a més, ha guanyat un títol de Lliga. S'ha quedat com l'únic president exjugador perquè la temporada anterior va baixar el Valladolid amb Ronaldo Nazário de president. Geli i Ronaldo, garantia de saviesa futbolística a la llotja els dies del Girona-Valladolid i del Valladolid-Girona. Les converses de futbol de Geli i Ronaldo segur que van ser més tàctiques i van poder parlar de carrillers llargs i curts o de si la defensa feia la pressió alta. No és garantia d'èxit, però sí un luxe tenir un president que va ser campió de Lliga. Com heu vist, tampoc n'hi ha tants.

La majoria de presidents de futbol són empresaris, advocats, inversors, directors generals o fins i tot un emprenedor d'èxit internacional, segons defineixen el de l'Athletic Club, Jon Uriarte. Alguns són presidents perquè són propietaris. Segur que la majoria ha jugat a futbol, però no al nivell de Geli i Ronaldo.

Delfi Geli (Salt, 22 d'abril del 1969), exfutbolista del Girona, del Barça, de l'Albacete, de l'Atlètic de Madrid i de l'Alabès, és president del Girona des del juliol del 2015. Es va incorporar al càrrec amb l'arribada dels nous propietaris, que volien un president de casa. I, amb ell, el Girona ha pujat els dos cops a Primera. I Ronaldo, ex del Barça, Inter, Madrid o Milan, és propietari del Valladolid des del setembre del 2018. Ronaldo ha guanyat més títols que Geli, però el president del Girona supera el del Valladolid en elegància. Costaria trobar un altre president més mudat. I, encara que set presidents més de la Primera Divisió de la temporada 2022-23 fossin més joves... qui s'atreviria a dir que Geli és més gran que Turki Al-Sheikh, de l'Almeria?

Geli va debutar a Primera Divisió amb el Barça al gener del 1990, pocs mesos abans del títol de Copa amb Johan Cruyff a la banqueta. I va ser titular indiscutible la temporada del doblet de l'Atlètic de Madrid del 1996. Geli i Ronaldo van coincidir a Primera Divisió només dues temporades. La 1996-97, Geli a l'Atlètic de Madrid i Ronaldo al Barça (no parlarem d'un partit de la Supercopa a l'Estadi Olímpic de Montjuïc), i la 2002-03, amb Geli a l'Alabès i Ronaldo al Madrid.

Abans de fitxar pel Barça, Geli va fer un dia cinc gols amb el Girona a Tercera Divisió, però a l'Albacete el van posar de lateral dret i en aquesta posició va debutar amb la selecció espanyola, amb qui ha estat quatre cops internacional. De fet, és l'últim jugador de les comarques de Girona que ha estat internacional amb la selecció espanyola absoluta. Alguns han estat a prop d'anar-hi, però s'han quedat a les portes.

EL CATALÀ A LA SALA DE PREMSA DE MONTILIVI

Tothom té clar que el Girona és un club gironí i català, però durant la seva història ha tingut professionals de tot arreu, amb més o menys integració. Però hi ha hagut un aspecte que m'ha cridat l'atenció: a la sala de premsa gairebé sempre s'ha parlat en català. Des que el Girona es va instal·lar a la Lliga de Futbol Professional el 2008, només amb un entrenador no s'ha pogut preguntar en català. Només ho constato perquè és així. I tampoc no va tenir gaire temps per entendre'l. Va ser Josu Uribe. Uribe va arribar al Girona al gener del 2012 i només va tenir 10 partits. En dos mesos no va tenir temps d'entendre el català.

El Girona va pujar a la Lliga de Futbol Professional el 2008 i en aquestes 15 temporades ha tingut 16 entrenadors; com veieu, amb una mitjana de més d'un per temporada. Alguns hi han estat molts anys i d'altres, amb presència testimonial. Però tots amb el denominador comú que han contestat en l'idioma que han volgut (només faltaria), però els periodistes hem preguntat en català. Bé, amb una excepció: en les primeres rodes de premsa de Míchel.

I, d'aquests 16 entrenadors, curiosament només 5+2 han nascut a Catalunya: Miquel Olmo, Narcís Julià, Rubi, Javi López i Juan Carlos Moreno. El +2

són Raül Agné i Javi Salamero. Raül Agné, nascut a la Franja, a Mequinensa, i que va defensar el dret de poder respondre en català a la sala de premsa d'Oscà, més a prop d'on va néixer que d'on es va establir i ha considerat casa seva. O un altre que considera Girona casa seva és Javi Salamero, un apagafocs temporades enrere, i que, tot i néixer a Saragossa, també és un gironí més.

Cristóbal Parralo (nascut a Còrdova però criat a Barcelona), Eusebio i Unzué van arribar a Girona després d'haver estat jugadors d'altres clubs catalans i des de feia molt temps entenien el català. Eusebio Sacristán és de Valladolid i Juan Carlos Unzué, navarrès.

Ricardo Rodríguez, asturià de naixement, va entrenar el futbol base del Girona abans d'incorporar-se al primer equip, gairebé de rebot. Va estar temps al club, però poc al primer equip. Pablo Machín, que va néixer a Sòria però, quan va arribar a Montilivi, ja ens va dir que li podíem preguntar en català perquè tenia família política catalana, i Francisco, que l'havia après quan va viure uns anys abans a Barcelona, són els altres entrenadors que, tot i no haver nascut a Catalunya, entenien el català. L'últim, Míchel, té un capítol a part.

EL GIRONA A PRIMERA, EL BARÇA CAMPIÓ

És evident que no és cap regla de tres ni cap conseqüència una cosa de l'altra, però, de moment, les tres temporades que el Girona ha estat a Primera Divisió el Barça ha acabat campió de Lliga. La temporada 2023-24, el Girona farà una quarta temporada a Primera Divisió... Veurem si amb el Barça com a campió o es trenca la tradició.

El Girona va pujar per primer cop a la seva història a Primera Divisió al juny del 2017 (no és la primera vegada que aquesta data surt al llibre), quinze dies després que el Madrid guanyés la Lliga al camp del Màlaga. L'ascens del Girona va ser un dels èxits del futbol català, que no havia pogut celebrar la Lliga blaugrana. Dues temporades consecutives del Girona a Primera Divisió, dues temporades del Barça campió. Descens del Girona a Segona Divisió, on s'hi està tres anys, i tres anys que el Barça no guanya la Lliga. Ascens del Girona a Primera el 2022 (tampoc és el primer cop que surt aquesta data), i el Barça campió el 2022. I, curiosament, en les dues primeres temporades del Girona a Primera es van repetir els quatre primers llocs: Atlètic de Madrid, segon; Reial Madrid, tercer, i València, quart. El València hauria firmat que la tercera temporada hagués acabat igual.

I encara una última coincidència amb algunes de les Lligues del Barça i el Girona. El Barça va guanyar dues Lligues al camp del Tenerife a començaments del anys noranta, el mateix lloc on el Girona va aconseguir el seu segon ascens a Primera Divisió. L'Heliodoro Rodríguez López va ser lloc de pelegrinatge per als barcelonistes; ara també ho podrà ser per als aficionats del Girona.

A vegades em fixo en coses que no tenen cap importància, com la que acabo d'explicar o com la no-coincidència amb el Granada. L'equip andalús es va equivocar al final de la temporada 2022-23 pujant a Primera Divisió i va trencar una ratxa curiosa: quan el Girona pujava, el Granada baixava i, quan el Granada pujava, el Girona baixava. El club andalús va tornar a la Lliga de Futbol Professional la temporada 2010-11, quan el Girona sí que hi era, però no hi van tornar a coincidir més. El 2011, el Granada va pujar a Primera Divisió i, el 2017, quan el Girona va pujar-hi per primer cop, el Granada va baixar. Dos anys més tard, el 2019, el Girona va baixar i el Granada va pujar. Tres anys del Girona a Segona i tres anys del Granada a Primera. I altre cop, el 2022, ascens del Girona i descens del Granada. Fins que el 2023 es van trencar les estadístiques. Si això ho saben els del club andalús, devien patir quan el Girona va aconseguir la permanència.